

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie z powództwa T. K. i J. K.

przeciwko D. sp. z o.o. w J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 maja 2020 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza solidarnie od T. K. i J. K.

na rzecz D. sp. z o.o. w J. kwotę

2 700 (dwa tysiące siedem

set) zł tytułem kosztów

zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

T. K. i J.K. wnieśli pozew o zasądzenia solidarnie na ich rzecz od pozwanego kwotę 204 145 zł, jako pozostałej do zapłaty części wynagrodzenia za wykonanie robót budowlanych zleconych przez pozwanego. Pozwany domagał się oddalenia powództwa z uwagi na potrącenie tej części należności z jego wierzytelnością z tytułu kary umownej naliczonej wykonawcy za opóźnienie. Sąd Okręgowy w R. uwzględnił powództwo jedynie w części co do kwoty 51 036,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Na skutek apelacji obu stron Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 15 maja 2020 r. zmienił ten wyrok i oddalił powództwo w całości, a apelacje powodów uznał za bezzasadną.

Powodowie T. K. oraz J. K. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) W skardze kasacyjnej strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 484 § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie i niedokonanie miarkowania kary umownej, art. 498 § 1 k.c. poprzez błędne zastosowanie, art. 484 § 1 k.c., art. 65 k.c. w zw. z art. 647 k.c. W ramach naruszonych przepisów proceduralnych skarżący zarzucili naruszenie art. 386 § 1 k.p.c. W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodów pozwany wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa radcy prawnego w postępowaniu kasacyjnym przed Sądem Najwyższym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron (postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18).

Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania.

Skarżący uzasadnili potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania wystąpieniem przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. to znaczy oczywiście zasadnością skargi kasacyjnej argumentując, iż „w przedmiotowej sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego jak i procesowego.” Uzasadnienie tak wskazanej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, poza opisowym wskazaniem sposobów formułowania i motywowania przyczyn warunkujących przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ograniczało się do twierdzenia, że „wniesiona skarga jest oczywiście uzasadniona albowiem w przedmiotowej sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego jak i procesowego” „w świetle przytoczonych podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia”.

Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, nie jest trzecią instancją sądową osądzającą sprawę, lecz rozpoznaje skargę kasacyjną w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe. Dlatego nie każda skarga może być przyjęta do rozpoznania. Utrwalone jest w judykaturze Sądu Najwyższego, że oczywiście zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na tą przesłankę warunkującą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinien wykazać oczywiście zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa. Nie może powtarzać uzasadnienia podstaw kasacyjnych, ale powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik

bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15).

Przedstawione w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej twierdzenia nie są wystarczające do uznania, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Po pierwsze skarżący uzasadniając wniosek nie precyzuje które konkretnie przepisy prawa uznaje za naruszone przez Sąd Apelacyjny w stopniu rażącym oraz dlaczego taka kwalifikacja jest wadliwa w sposób oczywisty. Wskazanie takiej podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), nakłada na skarżącego obowiązek podania w uzasadnieniu wniosku odpowiedniego wyводу prawnego, wskazującego w czym wyraża się ta "oczywistość" i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2021 r., III USK 1/21). Takiej argumentacji w istocie brak w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący nie przedstawili jakiegokolwiek argumentacji, którą zakwestionowałyby prawidłowość stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji, o charakterze kwalifikowanym, oczywistym i widocznym bez pogłębionej analizy. W uzasadnieniu wniosku brakuje odpowiedniej argumentacji, którą autorzy skargi wykazaliby walor oczywistej zasadności ich skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Po drugie, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołano się jedynie do powołanych podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia, co już samo w sobie jest nieprawidłowe i nie stanowi to o wypełnieniu omawianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie tzw. „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Nie jest rzeczą

Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów na rzecz merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13; z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17 i z 10 maja 2018 r., I CSK 800/17).

Uznać zatem należy, iż wymienione przez skarżącego podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzą jak również okoliczności sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne podstawy przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. Z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. z 2018 r., poz. 265).